

БЕЛЕЖКИ КЪМЪ ГЛАВА XVII.

¹ Albericys, 579.

² Францисканецът Вилхелмъ Рубруквись, който въ 1253 г. е билъ въ Татарската земя като пцатеникъ на френския краль Людовикъ IX, отнася българитѣ къмъ народитѣ, плащащи данѣкъ на татаритѣ. Recueil de voyages et de mémoires. Paris, 1839, IV, 216, 263, 275, 276, 394.

³ Вж. по-горе стр. 197 Оригиналната грамота, вѣроятно, е отъ 67 (51) година, инд. I, 2 февр. = 1243 г., Априловъ, I. с.

⁴ Raynald a 1245 n. 11.

⁵ Главенъ свидетелъ на всички тѣзи събития е Георги Акрополитъ (род. 1220); заемалъ презъ 1236 г. държавна служба, отличилъ се като държавникъ и полководецъ и заемащъ длъжността великъ логотетъ. Неговата *χροникή συγγραφή* достига до 1261 година.

⁶ „Мицесь“ на историкътъ отъ по-сетнешно време Пахимерь, шурей на Теодоръ Ласкарисъ и наследникъ на Асена II, по мое мнение не е никой другъ, а *Михаилъ Асенъ*. Името Мицо, Мицовъ и сега се среща у българитѣ. Ср. гл. XVIII, заб. 3.

⁷ Вж. монетата, описана у Любича, Opis jugoslavenskih novaca, Zagreb, 1875, таб. II, № 17. Тя има следния надписъ: Ц (арь) Михаилъ—Ц (арица) Ерина.

⁸ Miklosich, Monumenta Serd., 35—47. Orsaf Pucić-Skatić, Poviestnica Dubrovnica. Задеръ, 1856, стр. 39.

⁹ Theiner, Mon. Hung. I, 230 За бродницитѣ ср. Шафарикъ, II, 153 и Ламанскій, Объ угорской Руси (въ съч. за Славянитѣ въ Мала Азия).

¹⁰ Въ 1247 г. Бела подарилъ на Иоанитския орденъ цѣлата Кумания (Влашка), съ изключение само на земитѣ на изтокъ отъ рѣка Алута, принадлежащи на Сенеславъ, влашкия князь, когото историята споменува като пръвъ ромънски князь. Обаче господството на палестинскитѣ рицари не намѣрило въ влашкитѣ равнини добра почва за себе си. Roesler, 286 и сл.

¹¹ Acropolita, 114, 119; Axpudo, ср. Heerstrasse, 97; Шафарикъ, II, 243, заб. 184.

¹² У Акрополита въ изданията е *Ῥώσος Οὐρος*. По-често просто *Ῥούρος*. Фелеръ, Гебхарди, Енгель и Палаузовъ считатъ това име като име на руския князь Ростиславъ, тогавашния банъ на Мачва (Machow). Неоснователността на това съпоставяне е доказалъ още въ 1841 г. Палацки (O ruském knížeti Rostislavovi Radhost